

Wereldvergadering Emmaus: gaan en staan waar je wilt is het recht van ieder mens

De elfde wereldvergadering van Emmaus heeft zich in zijn slotverklaring fel gekeerd tegen de verharding van het vreemdelingenbeleid in een groot aantal landen. Regeringen zouden zich in plaats daarvan moeten houden aan de internationale verdragen, waarin de rechten en plichten van migranten zijn neergelegd. Daarbij stelde de vergadering zich uitdrukkelijk op het standpunt dat bewegingsvrijheid een fundamenteel recht is voor iedereen en dat Emmaus wat dat betreft het voorbeeld moet geven door iedere vreemdeling onvoorwaardelijk welkom te heten.

De wereldvergadering vond plaats van 8 tot 13 oktober, in de hoofdstad van Bosnië en Herzegovina, Sarajevo. Het was de eerste wereldvergadering sinds het overlijden van de stichter van Emmaus Abbé Pierre, in het begin van dit jaar. Met de keuze van Sarajevo als vergaderplaats had Abbé Pierre overigens van harte ingestemd, omdat die plaats ook voor hem - ondanks de recente burgeroorlog - gold als een voorbeeld van hoe mensen met zeer verschillende etnische of culturele (godsdiensstige!) achtergronden vreedzaam kunnen (leren) samenleven. Aan de vergadering namen ongeveer 350 mensen deel uit een 40-tal landen.

Het accent van de vergadering lag op consolidatie en versterking van de eenheid binnen Emmaus als internationale beweging. De kerneenheden van de beweging is nu eenmaal de plaatselijke groep of gemeenschap en dan ligt altijd het risico op de loer, dat mensen zich - om wat voor reden dan ook - opsluiten in de eigen kring en zich weinig meer gelegen laten liggen aan de andere groepen in binnen en buitenland. Veel aan-

dacht werd dan ook besteed aan de waarden en principes die Emmausgroepen gemeen hebben en de manieren waarop ze die - ondanks van plaats tot plaats en van land tot land verschillende omstandigheden - gezamenlijk in praktijk kunnen brengen.

De consolidatie kwam onder meer tot uiting in de afronding van een herziening van de internationale statuten en interne reglementen, die jaren in beslag genomen heeft. Verder werden concrete afspraken gemaakt over de nalatenschap van Abbé Pierre en met name de manier waarop diens naam en 'Emmaus' als merk zo goed mogelijk beschermd kunnen worden. Ook werd herhaaldelijk de aandacht gevestigd op problemen waarmee groepen op plaatselijk niveau kunnen worden geconfronteerd, zoals bijvoorbeeld het ontbreken in bepaalde landen van sociale voorzieningen voor de eigen medewerkers en de noodzaak van compensatie voor groepen, die een actief lid geheel of gedeeltelijk moeten missen omdat zij of hij is gekozen voor een bestuursfunctie op internationaal niveau.

Emmaus Afrika, op weg naar autonomie

"De essentie van Emmaus is dat we een grote familie zijn, dat er geen mensen buiten de boot vallen. Net als de vingers van een hand: ze zijn alle vijf verschillend, maar samen vormen ze een geheel en zijn ze het sterkst."

Aan het woord is Koudbi Koala, op 5 september van dit jaar gekozen als eerste voorzitter van de regio Afrika. Hij woont in Koudougou, Burkina Faso, waar hij de vereniging Benebnooma heeft opgericht en geleid. Afrika is, sinds de laatste statutenwijziging van Emmaus Internationaal, een aparte 'regio' naast Europa, Amerika en Azië. Ze telt 14 leden in acht landen.

Hoe maakte hij kennis met Emmaus? Koudbi: "Als student in 1981 in Poitiers, Frankrijk. Ik heb mijn eerste tafel en bed met matras bij Emmaus gekocht." Wat is het grote verschil tussen Emmaus in Afrika en Emmaus in Europa? Koudbi: "Het eerste grote verschil is dat we in Afrika geen spullen ophalen, met uitzondering van onze groep in Zuid-Afrika. We verkopen wel spullen aan de armen, maar die heb-

ben we dan per container uit het buitenland gekregen. Het tweede grote verschil is dat onze medewerkers op zichzelf wonen, met of zonder familieleden." Hoewel ook Afrikaanse groepen, net als elders in Emmaus, hun eigen broek willen ophouden, is dat volgens Koudbi voorlopig niet haalbaar. "Alle groepen zijn activiteiten begonnen die geld binnenbrengen, maar dat is nog geen autonomie."

Wat zijn de komende tijd de grote uitdagingen voor de regio Afrika? Koudbi: "Dat we met een stem kunnen spreken. We weten best van aanpakken en we blijven streven naar autonomie. Waar de politiek heeft gefaald, willen wij slagen. En we willen Emmaus uitbreiden, met name naar Engelstalige landen, maar zonder de nodige kwaliteit van de groepen uit het oog te verliezen."

Wat de onderlinge samenwerking en ondersteuning binnen Emmaus Internationaal betreft, werd met name van de kant van het internationaal bestuur aangedrongen op een meer ruimhartige opstelling van de leden (= groepen) ten opzichte van het eigen 'solidariteitsfonds' van Emmaus. Daarin worden allerlei grote en kleine projecten opgenomen, die door groepen in een van de vier continenten zijn voorgesteld. Om het fonds te spekken worden in alle landen jaarlijks speciale markten en andere activiteiten op touw gezet. In dit verband hebben we als Nederlandse delegatie gevraagd om een helder overzicht, vóór het einde van het jaar, van de manier waarop de (ook in Nederland) bijeengebrachte gelden

zijn verdeeld over de diverse bestemmingen in het fonds.

Een belangrijk onderdeel van de vier-jaarlijkse wereldvergaderingen zijn ook de verkiezingen van bestuursleden en leden van internationale commissies. Verreweg de belangrijkste verkiezing deze keer was die van een nieuwe internationale voorzitter, als opvolger van de Italiaan Renzo Fior, die twee termijnen na elkaar deze hondenbaan had vervuld. Alleen de regio Europa had een kandidaat voor de functie voorgedragen: de Fransman Jean Rousseau. Uiteindelijk nam die dan ook, onder donderend applaus, de wandelstok van Abbé Pierre over van zijn voorganger.

Interview Hamzalija Okanovic

"Als je zoveel vrienden hebt die in je geloven, dan kun je gewoon geen fouten maken." Aldus Hamzalija Okanovic, voorzitter van de organisatie International Forum of Solidarity en gastheer van de elfde Wereldvergadering van Emmaus Internationaal, die in oktober werd gehouden in Sarajevo, de hoofdstad van Bosnië en Herzegovina.

Hamzalija is niet iemand die zich graag in de schijnwerpers plaatst, maar achter de schermen is hij duidelijk aanwezig en als je met hem praat - in dit geval met twee tolken - toont hij zich de onbetwiste leider, die anderen en vooral ook jongeren kan activeren en inspireren.

Het Forum is, vertelt hij, voortgekomen uit een groep, die zich in 1993 - kort na het begin van de burgeroorlog in het voormalige Joegoslavië - liet registreren als Rode Halve Maan en begon met een gaarkeuken voor 3000 mensen. Op die plaats ontstond kort daarna ook het eerste contact met Emmaus. Met name groepen uit Frankrijk en Italië hebben sindsdien veel werk verzet in Bosnië en toen, rond de millenniumwisseling, jongeren uit Bosnië in het buitenland hadden kennism gemaakt met de werk- en leefwijze van die groepen, werd het idee geboren om als eerste Bosnische organisatie het lidmaatschap van Emmaus Internationaal aan te vragen.

De activiteiten hebben zich stelselmatig uitgebreid van de permanente opvang van daklozen en oudere mensen tot de zorg voor de slachtoffers van mensenhandel, programma's voor jongeren en voorzieningen om de veiligheid van burgers te vergroten. Zijn dat geen zaken die de overheid eigenlijk op zich zou moeten nemen? Hamzalija: "De regering is altijd te laat. Er zijn allerlei sociale problemen en die kunnen niet wachten, tot de regering weet wat ze ermee aanmoet. De politieke geschillen

tussen de drie etnische groepen zijn zo groot dat ze het niet eens kunnen worden over de organisatie van de politie. Wij, in het Forum, beschouwen Bosnië en Herzegovina als één natie."

Vanwege haar slagvaardig optreden hoeft de organisatie niet bang te zijn dat haar onafhankelijkheid in gevaar komt. Integendeel: "De regering heeft geen invloed op ons werk en we hoeven nergens toestemming voor te vragen", zegt Hamzalija.

Bovendien hebben ze al in een vroeg stadium gezorgd voor bronnen van inkomsten in de vorm van een eigen boerderij, waarmee ze ook voor een deel in de eigen behoefte aan voedsel voorzien. Voor bepaalde projecten wordt wel buitenlandse steun gevraagd en aanvaard, liefst in natura, maar Hamzalija benadrukt vol trots: "Wanneer er geen sprake meer zou zijn van buitenlandse hulp, kunnen we zeker een jaar of nog langer al ons werk voortzetten."

Het Forum heeft op het ogenblik ongeveer 80 mensen in loondienst en meer dan 200 vrijwilligers. Hamzalija schat het totaal aantal, direct bij activiteiten van het Forum betrokken, mensen op 500. Eind van dit jaar hoopt de organisatie een nieuw kantoor te openen in Srebrenica. Als een uitdrukkelijk teken van solidariteit met de plaatselijke bevolking, die volgens Hamzalija meer dan wie ook in het land onder de gevolgen van de oorlog te lijden heeft.

Emmaus presenteert zich in Haarlem

In de grote Bavokerk is Emmaus aanwezig tijdens de broodbankactie die de hele adventtijd duurt. De broodbankactie is bedoeld om de stichting Haarlemmers helpen Haarlemmers financieel te steunen. Deze stichting helpt mensen die geen geld hebben gratis aan allerlei huisraad.

In het kader van deze actie zijn er diverse activiteiten in de kerk en is ook Emmaus gevraagd zich te presenteren. In een fototentoonstelling is de historie van Emmaus belicht tot en met de huidige wereldwijde Emmausbeweging en wat onze beweging in Nederland nu is.

Medewerkers van Emmaus zijn op de zaterdagmiddag aanwezig en vertellen meer over wat de beweging is en wat ze doet. De bezoekers blijken daarin zeer geïnteresseerd en dat leidt tot levendige gesprekken.

Tijdens een extra informatieavond in de Lutherse kerk in Haarlem waren twee vertegenwoordigers van Emmaus Nederland en twee van de initiatiefnemers van de nieuwe stichting Emmaus West-Friesland aanwezig. Zij gaven een presentatie over ons werk en over onze geschiedenis.

Ook de stichting Haarlemmers helpen Haarlemmers en Dress for Success - een initiatief dat mensen van passende sollicitatiekleding voorziet - deden dat voor alle belangstellende aanwezigen.

Tot 22 december is de tentoonstelling in de Bavokerk aan de Grote Markt in Haarlem nog te zien. Op die dag zijn ook weer mensen aanwezig die graag nog meer mondelinge informatie geven.

EMMAUSNEDERLAND

COLOFON

De Emmauskraant verschijnt vijf maal per jaar.

Redactie: Marc Roos
Vormgeving: Om tekst en vorm, Utrecht
Druk: Stampij, Amersfoort
ISSN 15722236

Interview met Jean Rousseau

Abbé Pierre is er niet meer en voorlopig beschikt Emmaus niet over een opvolger van hetzelfde kaliber. Maar er staan wel mensen klaar, die de boodschap van Abbé Pierre hebben opgepikt dat er altijd mensen nodig zullen zijn om de beweging verder te dragen. Zo iemand is de Fransman Jean Rousseau, die op 13 oktober door de Wereldvergadering in Sarajevo tot de nieuwe internationale voorzitter werd gekozen.

Later staat misschien wel weer eens een persoon op zoals Abbé Pierre," zegt Rousseau, "maar laten we ons daar alsjeblieft niet blind op staren. Anders krijgen we straks nog een slechte kopie..." Hoofdzak is voor hem dat er een minimum aan organisatie nodig is om de Emmausgroepen in de wereld bij elkaar te houden.

Het gesprek komt wat moeizaam op gang. We zitten samen vooraan in de bus terug naar Sarajevo, na een bezoek aan de erebegraafplaats en het museum voor de slachtoffers van de massale Servische executies onder de bevolking in en rond Srebrenica in juli 1995. Vooral de beelden van de film, die we te zien kregen in het fabriekscomplex waar destijds de Nederlandse strijdkrachten hun basis gevestigd hadden, laten ons nog niet los.

Wat vindt Jean Rousseau wezenlijk voor de identiteit van Emmaus? Rousseau: "Oog hebben voor de armste mensen om ons heen en dan niet alleen arm in materiële zin. Dat verplicht ons om te beginnen tot twee dingen: zoeken naar een direct ant-

woord op het gebrek aan bestaansmiddelen, basisbehoeften dus, en een toekomstperspectief bieden, zodat de betrokkene in zichzelf een manier vindt om zijn problemen te overwinnen." Hij voegt daar onmiddellijk aan toe dat je tegelijkertijd de politieke arena in moet, om de problemen waar je op het individuele vlak mee bent geconfronteerd aan de kaak te stellen. Zo pakte, zegt hij, Abbé Pierre het ook aan: 's morgens zette hij tenten op voor daklozen en 's middags stond hij in het parlement of op de stoep van een ministerie of iets dergelijks om de een of andere autoriteit ter verantwoording te roepen.

De kersverse voorzitter is ervan overtuigd dat Emmaus in de politiek meer recht van spreken heeft dan vele anderen die de mond vol hebben van armoede in de wereld, zoals de kampioen van de millenniumdoelen Jeffrey Sachs. Emmaus komt namelijk daadwerkelijk in actie en kan dus spreken uit eigen ervaring. Hij betreurt dan ook dat Emmaus vaak onvoldoende aan de weg timmert en noemt het ronduit verkeerd dat Emmausgroepen het parlement in hun

land negeren. Al begrijpt hij overigens best dat de typische Emmauscultuur van handen uit de mouwen steken de nodige bezinning en inspanningen voor bijvoorbeeld nieuwe wetgeving in de weg kan staan.

Rousseau heeft zich in 1980 aangesloten bij de Emmausbeweging en maakt sinds 1983, met vrouw en kinderen, deel uit van de Emmausgroep in Angers. Hij is, naar eigen zeggen, een 'fanatieke voorstander' van woonwerkgemeenschappen, die hij beschouwt als de tegenpool van de hedendaagse samenleving. De laatste jaren heeft hij zich vooral, op zowel het individuele als het politieke vlak, druk gemaakt om de belangen van de kinderen-zonder-papieren.

Hoe ziet hij zijn nieuwe rol als voorzitter ten opzichte van de andere continenten? "Ik heb twee jaar in Afrika gewoond en heb een zwak voor Afrika. Ik zal er dan ook op toezien dat Emmaus in Afrika krijgt wat ze nodig heeft." In het algemeen spreekt het voor hem vanzelf dat ook binnen Emmaus de sterkste schouders de zwaarste lasten moeten dragen. Tegelijkertijd is hij zich bewust van het risico dat de een veel te sterk en te lang van de ander afhankelijk wordt. De komende jaren wil hij actief en met anderen zoeken naar mogelijkheden om afhankelijkheid terug te dringen.

In zijn aandacht voor de jeugd laat hij zich ook inspireren door Abbé Pierre. Die voelde volgens hem feilloos aan, op welke plekken de samenleving van de toekomst gestalte krijgt. En hij wil zich dan zeker niet beperken tot de werkkampen van een paar weken, die al in heel wat landen een succes gebleken zijn. Jongeren brengen in zijn ogen 'dynamiek' in de organisatie en daarom bepleit hij dat het voor hen gemakkelijker wordt gemaakt – bijvoorbeeld via een stage – kennis te maken met het dagelijks werk van een Emmausgroep.

Hoe, tenslotte, denkt Jean Rousseau over de twijfels van bepaalde groepen – ook in Nederland – ten aanzien van het functio-

neren van Emmaus Internationaal? "We zijn eigenlijk maar een zwakke organisatie, dus je moet van ons niet te veel verwachten. En ik weet ook dat hier en daar de neiging bestaat zich naar binnen te richten. Maar er is bij Emmaus, hoe dan ook, behoefte aan onderlinge solidariteit en solidariteit is ook een kwestie van lef, vrijgevigheid en vertrouwen in de ander. Als je kritiek hebt, moet je ook met voorstellen komen. En als groepen in hun kritiek zo ver gaan dat ze niet of onvoldoende aan hun internationale verplichtingen voldoen, dan zit er niets anders op dan dat we van onze kant aansturen op een royalement."

"Wij kunnen illegalenprobleem niet oplossen"

De pardonregeling die half juni van dit jaar in werking trad heeft duidelijkheid gebracht in de individuele situatie van duizenden asielzoekers, maar het is een illusie te menen dat daarmee het illegalenprobleem is opgelost. Emmaus zal daarom, ook in Nederland, blijven openstaan voor mensen die om de een of andere reden en op de een of andere manier hun land zijn ontvlucht en hier tussen de wal en het schip zijn gevallen.

De Emmausgroepen in Nederland zijn weliswaar verenigd in een landelijke organisatie (de Stichting Emmaus Nederland), maar zeker als het gaat om de opvang van mensen voor korte of lange tijd, bepaalt elke groep voor zichzelf hoe ze omgaat met vreemdelingen, die in Nederland zijn beland en daar willen blijven. Vooral woonwerkgemeenschappen van Emmaus zijn de afgelopen jaren geconfronteerd met talloze asielzoekers, die moesten wachten op beslissingen van hogerhand ofwel zogenaamd 'uitgeprocedeerd' waren. Daarbij ging het niet alleen om mensen die een dak boven hun hoofd zochten, maar ook om mensen die in Emmaus een kans zagen om zich nuttig te maken en beter in te burgeren in de Nederlandse samenleving.

Alleen al Emmaus Eindhoven heeft in de periode 1999-2006 honderd illegaal verklaarde vluchtelingen opgevangen. Dat gebeurde in nauwe samenwerking met de lokale organisatie Vluchtelingen in de knel. Dergelijke samenwerking is gebruikelijk, omdat Emmaus nu eenmaal niet gespecialiseerd is in vreemdelingenzaken en ook de belangen van andere groepen ter harte neemt. Vandaar ook dat er meestal een grens wordt gesteld aan de inzet en huisvesting van vreemdelingen

zonder officieel vereiste papieren. Zo hanteert Emmaus in Langeweg de regel dat er niet meer dan twee dergelijke buitenlanders tegelijk in de woongemeenschap worden opgenomen. Bovendien geldt daar een maximale (aaneengesloten) verblijfsduur van een jaar. Fred Huneker, coördinator van Emmaus Langeweg en voorzitter van de landelijke organisatie: "De hoofdgedachte is dat wij het illegalenprobleem niet kunnen oplossen en dat anderen dan maar het stokje moeten overnemen."

Binnen Emmaus Nederland is men het er wel over eens dat de pardonregeling in het algemeen voor alle betrokkenen veel duidelijkheid en zekerheid geschapen heeft. "Bungelen aan een touwtje is echt afschuwelijk," zegt een groepscoördinator in de Randstad die al met heel wat schrijnende gevallen te maken heeft gehad. Tegelijkertijd beseft men maar al te goed, wat de keerzijde van de medaille is en dat is met name een hardere aanpak van mensen die niet onder de regeling vallen. De uitbreiding van detentiecentra en prestatiecontracten tussen ministeries en politiecursen inzake de opsporing en uitzetting van vreemdelingen zijn wat dat betreft een teken aan de wand. Maar Emmaus laat zich door die verharding niet uit het veld slaan. Huneker: "Wij

maken geen verschil tussen illegalen en andere mensen die opvang zoeken. Trouwens, hier in de provincie merk je nog niets van een actief opsporingsbeleid en van spanning rond illegalen of iets dergelijks."

Onder de vreemdelingen die in vestigingen van Emmaus zijn opgenomen, wordt overigens verschillend gedacht over Emmaus. Sommigen zijn ronduit tevreden, anderen hadden meer verwacht. Paul uit Burkina Faso bijvoorbeeld, die elf jaar geleden in Nederland belandde en begin november nog niet zeker wist of hij van de pardonregeling zou kunnen profiteren, had als vrijwilliger van Emmaus wel wat meer steun verwacht om buiten de plaatselijke woongroep de touwtjes aan elkaar te kunnen knopen. En Abdul uit Guinee, die al wel zijn verblijfsvergunning binnen heeft en nog altijd een dag in de week bij Emmaus werkt, vindt eigenlijk dat Emmaus zich wat meer gelegen zou mogen laten liggen aan het overheidsbeleid waardoor Afrikanen in Europa niet en Europeanen in Afrika wel kunnen gaan en staan waar ze willen.

Daar staat de nuchtere constatering tegenover dat, uiteindelijk, Emmaus voor een vluchteling een noodoplossing is. Hilde Bos van Emmaus-Eindhoven: "Als ze eenmaal hun papieren hebben, zijn de meesten van hen meteen weg en willen die zelfs geen spullen van Emmaus meer meenemen."

De pardonregeling

Begin februari van dit jaar bleek uit het ontwerp-regeerakkoord dat het nieuwe

kabinet-Balkenende voornemens was een pardonregeling af te kondigen voor asielzoekers, die vóór april 2001 hun eerste asielaanvraag hadden ingediend en zich nog altijd in Nederland ophielden. Wat nu bekend staat als de pardonregeling heet dan ook officieel "Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet".

Op 27 april kwam een 'onderhandelaarsakkoord' tot stand tussen het Rijk en met name het ministerie van justitie enerzijds en de Vereniging van Nederlandse gemeenten (VNG) anderzijds. Op 12 juni stemde de Tweede Kamer in de met de voorgestelde regeling en drie dagen later trad ze in werking.

In een brief aan de Kamer van staatssecretaris Albayrak van 25 september over de uitvoering van de regeling stond dat inmiddels 15.000 mensen een verblijfsvergunning was aangeboden, 11.000 het aanbod hadden aanvaard en 1500 een verblijfsvergunning was geweigerd. Van dit laatste aantal waren 750 dossiers doorgegeven aan de Immigratie-en Naturalisatiedienst (IND) ter afhandeling door de nieuwe afdeling Dienst terugkeer en vertrek.

De staatssecretaris van vreemdelingenbeleid schatte dat ze pas na de komende jaarwisseling duidelijkheid zou kunnen bieden omtrent de totale omvang van de groep, die in aanmerking komt voor de regeling. Dan zou ook duidelijk moeten worden, hoeveel uitgeprocedeerden door burgemeesters worden voorgedragen voor een verblijfsvergunning.

Een Irakees in Zevenbergen

Een van de vreemdelingen die in Noord-Brabant jaren lang hebben moeten wachten op uitsluitel over hun asielaanvraag is de Irakese landbouwkundige Saman, met zijn vrouw en twee kinderen. In oktober 1997 kwam hij in Nederland aan, na een zware tocht onder leiding van mensensmokkelaars waarvan met name zijn echtgenote nog altijd de gevolgen ondervindt. Na de eerste opvang in Etten Leur kwam hij in Vlissingen terecht, waar hem een voorlopige verblijfsvergunning werd toegekend. Die vergunning stelde hem in staat een zelfstandige woning te betrekken in Noordhoek, maar daarna begon de ellende van afwijzing, rechtszaken, niet mogen werken, geen papieren en zo voort.

Mede dankzij Vluchtelingenwerk Moerdijk en Emmaus Langeweg, waar hij als vrijwilliger aan de slag kon, heeft het gezin zich door de afgelopen jaren heen kunnen slaan. Tot in juli van dit jaar het verlossende bericht kwam.

Op 18 juli was het feest in het Tolhuys in Klundert voor de plaatselijke gemeenschap van vluchtelingen en vrijwilligers, met het gezin van Saman in het stralend middelpunt. Op 26 augustus deed de Emmausgroep in Langeweg het nog eens dunnetjes over voor een nog grotere groep feestvierders. In oktober is het gezin verhuisd van Noordhoek naar een huis in Zevenbergen, dat beter geschikt is voor de vrouw van Saman en waarvandaan zoon en dochter gemakkelijker de trein kunnen nemen naar school.

Waar vindt u Emmaus?

- Amersfoort, Puntenburgerlaan 68 D, tel. 033 4630788
- Amersfoort, H. van Viandenstraat 4, tel. 033 4653861
- Bilthoven, Julianalaan 27, tel. 030 2292470 of 030 2253126
- Breda, Haagdijk 264, tel. 076 5144250
- Breda, Veilingkade 7, tel. 076 5729990
- De Bilt, Burg. De Withstraat 16-18, tel. 030 2210513
- De Bilt, Looijdijk 85, tel. 030 2210513
- Den Haag, Beeklaan 315, tel. 070 3457471
- Den Haag, Prinsegracht 36, tel. 070 3639273

- Eemsmond, Dijkstraat 6 Farmsum, tel. 0596 630220
- Eestrum (Jistrum) Rijksstraatweg 13, tel. 0512 471532
- Eindhoven, Gennepeweg 11, tel. 040 2527527
- Gouda, Vest 61, tel. 0182 528529
- Haarzuilens, Eikstraat 14, tel. 030 6771540
- Haren, Middenweg 14, tel. 0412 462774
- Koudum, Opslach 1, tel. 0514 523343
- Langeweg, Kloosterlaan 6, tel. 0168 324524
- Leeuwarden, Romkeslaan 3, tel. 058 2163360
- Maastricht (Itteren), Hartelstein 204, tel. 043 3645515

- Tegelen, Ulingsheide 3, tel. 077 3747500
- Tilburg, Langestraat 104, tel. 013 5421474
- Utrecht, Makassarstraat 36, tel. 030 2942870
- Utrecht, Kledingwinkel, Mgr. Van de Weteringstraat 1, tel. 030 2312031
- Utrecht Parkwijk, Ab Harrewijnstraat 18, tel. 030 2342850
- Utrecht Retourshop, Gloriantdreef 403, tel. 030 6668930
- Wageningen, Heerenstraat 9, tel. 0317 422140

BENT U AL DONATEUR?

Voor € 7,00 per jaar krijgt u in het vervolg de Emmauskant toegestuurd. Vul deze bon in en stuur hem naar:

Stichting Emmaus Nederland
Ab Harrewijnstraat 18
3544 AL UTRECHT

U kunt betalen met de acceptgiro, die u eens per jaar ontvangt.

Naam:

Adres:

Postcode en woonplaats: